

Ikke at dømme

I flere årtusinder har munke og nonner bosat sig i ørkenen for der at leve et enklere og mere tilbagetrukket liv. Men det har ikke altid gjort livet nemt for disse ørkenfædre og ørkenmødre.

Mange munke tog deres tilflugt til „de gamle“, når de var blevet behandlet hårdt. Det ser ud til, at der med årene også indfinder sig en indsigt om, at hvis man vil tale nogen til rette, er man nødt til at begynde med at stille sig på samme niveau som den, der skal tilrettevises.

Der fortælles blandt andet om en broder i Sketis, som havde begået en fejl. Dette, besluttede man, var man nødt til at gå i rette med i fællesskab, og derfor indkaldte man til et møde. Den gamle og vise Abba Moses blev indbudt som særlig ansvarlig for at tale den syndende broder til rette.

Men Abba Moses nægtede at komme. Derfor sendte man bud efter ham og lod sige, at alle ventede på ham.

Da begav Abba Moses sig alligevel af sted til mødet. Men han tog en utæt kande med vand med sig. Den bar han med sig, alt imens vandet løb ud bag ham.

Da de andre munke fik øje på ham, undrede de sig over, hvad der foregik. Den gamle mand svarede: „Mine synder løber ud bag ved mig, og jeg kan ikke se dem. Alligevel har I bedt mig om at komme her, så jeg kan sætte mig til doms over et andet menneskes fejltagelser.“

Da de hørte det, blev mødet indstillet.